

UKRAINIAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
UKRAINIEN A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
UCRANIO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Tuesday 21 May 2002 (afternoon)

Mardi 21 mai 2002 (après-midi)

Martes 21 de mayo de 2002 (tarde)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Прокоментуйте один із нижчеподаних текстів.

1(a)

Цирк

Н. Дуровій

- 5 Барвиста ексцентрична завірюха,
феєрія ілюзій і оман.
Мистецтво тіла, фізкультура духа,
а взагалі - веселий балаган.
Гарцюють коні. Мерехтять жонглери.
Сальто-мортале. Холод висоти.
Блискучі ліфи. Страусові пера.
І ось виходиш на арену ти.
- 10 Цариця балу, де танцюють леви,
де б'ють поклони ввічливі слони,
сумне дитя з обличчям королеви,
з таким кричущим пасмом сивини!
- 15 Наташечка, Наталочка, Наталія! -
ти вертикальним левам до плеча,
у тебе вальс намотаний на талію,
твоя усмішка з посвистом бича!
- 20 Звірята вилітають, ніби корки.
Фантазія у тебе, як шампан.
Твоє мистецтво - торжество приборкань,
щоденна звичка до щоденних ран.
- 25 Арена цирку - не альпійські луки.
Це звірі хижі, їм не скажеш: брись.
Тобі ведмеді покусали руки,
тобі вп'ялася в сухожилля рись.
- 30 Ти усміхалась публіці при тому.
І, непомітно вибравши момент,
спокійно вийшла. Впала непритомна
на золотий швейцарів позумент.
- 30 Лякать людей артист не має права.
Зірвать виставу - то найбільший гріх.
Твоє страждання - особиста справа.
Твоє мистецтво - радощі для всіх.

Ліна Костенко *Неповторність* 1980

- Яка, на Вашу думку, основна тема цього вірша?
- Яке відношення поетки до Наталії? Яким чином вона це відношення виражає?
- Яких засобів вживає поетка, щоби зобразити колорит цирку?
- Подайте вашу особисту реакцію на вірш.

1(б)

В часі моєї далекої і важкої мандрівки зайшов я в величезний та густий ліс - і заблудив. Лісовий холод, що звичайно так відсвіжує, тепер пригнітав мої груди, як сумнів пригнітає душу. Величезні, чорні гіляки грізно висіли надо мною, зловіщо шелестячи листям. Круте коріння де-не-де виповзало з землі, заставляючи сільця на мої ноги, немов руки таємних демонів п'ятьми силкувалися вхопити мене в свої кігті. Сухі ломаки тріщали під моїми стопами, а моїй стрівоженій уяві здавалося, що се тріскають, ломаються і болюче шепочуть зівялі і зісохлі мрії моїх молодощів. А понад тим глуха тиша довкола, переривана хіба стрекотом вивірки на гіляці або риком ведмеда в чагарі.

Я йшов стрівожений, безтямний, німий. Буцім якась незрима сила гнала мене наперед, але куди? я не знав. Лісова гущава зовсім заслонювала мені сонце перед очима, тай і без того сонце, той ясний і непохибний небесний мандрівник, давно вже перестало бути керманичем моєї земної мандрівки. Серце надсильно билося в моїх грудях; слух, дразнений величезною тишею віковичного праліса, підхапував якісь непевні шуми, що лунали з найглибшого нутра мого власного єства: то глухий давно забутий зойк сільських дзвонів, то болючий, важкий віддих конаючої матери, то дитячі, наївно-сердечні шепти молитов, то відгуки страшенної життєвої бурі, скрегіт тюремних ключів, уривані слова проклять і наруги, тихий плач зрадженої любови, хрип розпуки і холодний усміх резигнації. Під впливом тих внутрішніх голосів, немов під впливом сумовитої матеріної пісні, помалу западала в дрімоту моя свідомість, тонула в холодній темряві, губилася в лісовій гущавині. Я йшов помалу, чимраз помалійше, але всетаки не переставав іти наперед, усе наперед.

Мій стан був подібний до сну - тяжкого, болючого, тим більше болючого, що без мрій. Якесь глухе почуттє, що блуджу, що не бачу виходу перед собою, що швидше чи пізніше мене покинуть сили в тій страшній самоті, що може живцем зроблюся здобичею звірюк, які вітрять кожний запах життя в тім пралісі - те почуттє не покидало мене ні на хвильку, мучило і боліло мене ненастанно, мов тернина, встромлена в ногу. Крім сего одного болючого почуття я не чув нічого більше, ані жалю, ані надії. Якесь отупіння огорнуло мене і заморозило все, що було в мені людського, крім сего одного на-пів звірячого почуття болю і тривоги.

*** У вищеподаному уривку задержано правопис оригіналу.

Іван Франко Рубач 1886

- Що можна дізнатися з цього уривку про душевний стан автора?
- Яка роль природи у цьому уривку?
- Яке значення для автора мають його почуття про минуле?
- Яких літературних засобів вживає автор, щоб описати свою мандрівку?